

ønsker lige overfor den ærede Minister at advare imod, at man stiller sig paa et alt for outreret Standpunkt. Der er ingen, der mere end jeg skal indrømme, at en Lovgivningsakt kan blive en Plyndring, men det har jeg naturligvis slet ikke tænkt paa eller talt om. Jeg har blot villet forsvare Lovgivningsmagten imod, at det skulde slaas fast, at der, efter at Loven af 19de Februar 1861 var givet, ikke kunde være Tale om at paalægge Kirketiendejerne nogen Forpligtelse, der ikke tidligere havde paahvilet dem. Hvor vidt man saa vil gaa, hvilke Billighedshensyn man vil tage, er et ganske andet Spørgsmaal, men den ærede Minister udtalte sig første Gang, han havde Ordet, ligesom den ærede første Landstingsmand for 11te Kreds (Stühr), om dette Spørgsmaal paa en saadan Maade, som om det var noget, der ikke maatte røres ved. Jeg fastholder, at det maa afhænge af Samfundets Tærv og Krav, om der med Hensyn til Kirker og Kirkegaard kan stilles andre Forbringinger, end der tidligere har været stillet. Naar den ærede Minister sagde, at der kun kunde være Tale om rent firkeltige Hensyn, og den ærede Ordfører gentog dette, vil jeg tillade mig at spørge, om der for Kirkegaardene — jeg hørte fra selve Kirkebygningerne — ikke skulde kunne tages sanitære og hygiejniske Hensyn. Hvis man kom til det Resultat, at den Maade, hvorpaa Kirkegaardene hidtil have været indrettede, er aldeles uforsvarlig i sanitær Henseende, at der maa finde bl. a. en Udvidelse, en Omordning Sted, skulde man saa ikke kunne lægge det paa Kirkejerne, der utvivlsomt have Forpligtelser baade med Hensyn til Kirkegaardene og med Hensyn til Kirkegaardenes Udvidelse? Naar den ærede Minister mener, at det, jeg talte for, vilde blive en Plyndring, kan jeg lade det gaa lige op med, hvad jeg sagde, at de Herrer Kirketiendejere ikke maa betragte det som et Kov at eje Kirketiender. Jeg tror, at den ærede Minister og jeg i Virkeligheden ville kunne blive enige om, at den Ejendomsret, der temmelig uegentlig tales om, er af en egen Bessaffenhed, og navnlig en Ret, der er bebyrdet ved visse Forpligtelser og Forpligtelser af et ubestemt Omfang, som navnlig Lovgivningsmagten til enhver Tid kan tage sig af. — Jeg tillader mig herved at tage Vædringsforslaget under Nr. 4 tilbage.

Formanden: Vædringsforslaget under Nr. 4 er nu altsaa atter taget tilbage. Jeg maa atter efter Forretningsordenen spørge, om noget optager det (Opbold). Det er saaledes bortfaldet.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingerne.

Vædringsforslag under Nr. 1 til § 1 af Udvalget:

Stykke 2, sidste Punktum affattes saaledes:

„Sundhedskommissionerne kunne derhos vedtage, at visse Foranstaltninger under nærmere vedtagne Betingelser kunne sættes i Værk af Kommissionens enkelte Medlemmer.“

vedtoges uden Afstemning.

§ 1 i den ændrede Stikelse saalydende:

Ledelsen af Foranstaltninger mod Ud bredelse af smittomme Sygdomme, der ere Genstand for offentlig Behandling efter nærværende Lov, paahviler i København, de andre Købstæder og Handelspladserne (Frederiksberg, Frederiksberg, Vøgtor, Nørre-Sundby, Silkeborg og Marstal) de ifølge de til enhver Tid gældende, af Justitsministeriet stadfæstede Sundhedsvedtægter bestaaende Sundhedskommissioner. Ere vedkommende Politimester og Distriktslæge (Stads-læge) ikke Medlemmer af disse Sundhedskommissioner, tiltræde de dog samme, naar en smittom Sygdom tages under offentlig Behandling. I de Købstæder og Handelspladser, der ikke have nogen af Justitsministeriet stadfæstet Sundhedsvedtægt, samt paa Landet paahviler Ledelsen af de nævnte Foranstaltninger for hver Jurisdiktion en overordentlig Sundhedskommission, bestaaende af Politimesteren som Formand, Distriktslægen og, henholdsvis i eller uden for Købstæderne og Handelspladserne, 3 af Byraadet (Kommunalbestyrelsen) eller Amtsraadet for en Tid af 3 Aar valgte Mænd. Hører Jurisdiktionen under forskellige Distriktslægeembeder, tiltræder hver Distriktslæge Sundhedskommissionen for den under ham hørende Del af Jurisdiktionen.

Det kan af Sundhedskommissionerne paa Landet vedtages, at Kommissionens Omraade deles i mindre Kredse, der fordeles mellem de af Amtsraadet valgte Medlemmer, saaledes at som Regel kun et af disse deltager i Kommissionens Beslutninger. Sundhedskommissionerne kunne derhos vedtage, at visse Foranstaltninger under nærmere vedtagne Betingelser kunne sættes i Værk af Kommissionens enkelte Medlemmer.

Sundhedskommissionerne have at føre Protokol over deres Forhandlinger. De til Protokoller, Skrivematerialier og Porto medgaaende Udgifter afholdes af det offentlige.